

A FORRADÁS

Politikai bűnügyi regény

Első fejezet

Péntek

Kósa Sándor rendőrezredes ezen a nyári hajnalon átkozta el először azt a napot, amikor nyomozótiszt iskolára jelentkezett. Az elmúlt harmincöt év alatt részt vett már egypár nyomozásban, de ilyen kimerültnak, álmosnak még sose érezte magát. Előző este zárták le a tíz napig tartó csepeli „hulladarabolók” nyomozását. Ez idő alatt alig aludt három, legjobb esetben négy órát naponta, hiszen mindig mindent személyesen leellenőrzött, tudni akart a legkisebb részletekről is.

Hajnalban, amikor hazaért, azt hitte, legalább huszonnégy órát aludhat egyfolytában, mire borzalmas csengéssel megszólalt a telefon. Időbe telt, míg magához tért, s kitapogatta éjjeliszekrényén az ébresztőóráját. Azt hitte, az cseng. Bizonytalan mozdulatokkal nyomogatta az elzáró gombot, aztán másik oldalára fordult, és tovább aludt. Illetve aludt volna, ha a telefon nem cseng tovább rendületlenül. Magához tért. Felemelte a kagylót.

- Halló! Kósa! - mondta mérgesen a kagylóba. Lajta alhadnagy éles, csipogó hangját hallotta a vonal végéből.

- Főnök! Meggyilkoltak egy nőt a Gellérthegyen. Ne haragudjon, de fel kellett keltenem. A helyszínelők most indulnak föl a hegyre. Jöjjön, főnök! A Szabadság-szobornál fogom várni.

Kósa felkattintotta az olvasólámpát, tekintete az ébresztőórára meredt. Fügőlegesen álltak a mutatók a számlapon: hat órát mutattak.

- Te vagy az, Lajta? - sóhajtott a kagylóba.

- Igen, főnök, én vagyok.

- Honnan telefonálsz? - vakargatta kefefrizuráját a főnyomozó.

- Az irodából, főnök.

- Hát, nem mentél haza aludni?

- Rohadt előérzetem volt, főnök. Még aztán, amíg hazaértem volna Kőbányára, az is időveszteség. Itt aludtam az irodájában a kereveten. Elnézést kérek.

Elnézést kér, ahelyett, hogy aludna. Lajta is mindig mellette volt a nyomozás ideje alatt. Erre még csak haza se megy, mert rohadt előérzete volt. Na, ez is a szakma megszállottja. Igaz, hogy huszonöt éves korában ő is ...

- Na, és mi történt? Miért keltettél föl? - Szerette volna azt hinni, hogy tévedés az egész, nem rá tartozik az ügy, nem gyilkoltak meg senkit, aludhat tovább.

Lajta még élesebbre vette a hangját.

- Meggyilkoltak egy nőt a Gellérthegyen. Jöjjön gyorsan. Várom a Szabadság-szobornál.

Kósa tovább morgott magában. Fölhúzta a nadrágját, cipőjét, szundikálva megmosakodott, összevissza húzásokkal megborotválkozott. Felöltözött, de még mindig csak az alvás, és az ébrenlét között volt. A karórát fordítva csatolta föl, az ingét félregombolta. Becsoszogott a konyhába, vágyakozó pillantást vetett a kávésdobozra. Az a bűnös gondolat fogalmazódott meg az agyában, hogy készít magának egy kávé, de győzött az önfegyelem: vállára kapta hordozható telefonkészülékét, és kisietett a lakásból.

Le kellett gyalogolnia a Havanna utcai taxiállomásig. Ezen a pénteki napon nem volt kocsija, az előző este vitte be a sofőrje olajcserére. Ki gondolta volna, hogy reggel hatkor már szüksége lesz rá. Szerencséjére, volt szabad kocsija.

- A Szabadság-szoborhoz.

A rozoga Lada elhúzott a Bozsik-stadion mellett, átrobogott a vasúti síneken, nagyokat ugrálva zörgött végig az Ady Endre úton. Kispestről nem sok autó ment a belváros irányába, errefelé a villamosok voltak zsúfoltak. Szobormereven ültek, vagy álltak az utasok, egyszerre dőlve előre vagy hátra, aszerint, hogyan rángatta őket a villamos. Üres, álmos tekintetek, reggeli, kifejezéstelen arcok. Csak később, az Üllői úton sűrűsödött a forgalom. Ideges tekintetek ugráltak jobbra, balra, az autóvezetők legszívesebben átugrálták volna egymás kocsiját. A piros lámpáknál megnyugodtak. Aztán újból megindult a menet a belváros felé. Életre kelt a főváros.

A gellérthegyi fákon végighullámozott a kora reggeli szellő, megcirógatta lombjukat, bebújt a bokrok ágai, a selymes fűszálak közé. A nap a város fölé kapaszkodott a világoskék égbolton. Kósa kissé magához tért. Zsebéből vékony papírba csomagolt cukorkát vett elő, komótosan kicsomagolta, és betette a szájába. Hét éve nem dohányzott. A cukorkázás segítette át a kritikus pillanatokon. A feléje közeledő Lajtára nézett.

- Na, mi van, fiam? Mi történt?

A fiatal alhadnagy nem régen dolgozott a BRFK gyilkossági csoportjánál. Azelőtt, a szegedi bűnügyeseknél teljesített szolgálatot. Ott figyelt föl rá Kósa, amikor egy bonyodalmas nyomozás során Lajta kivételes munkabíráásával kitért a többi nyomozó közül. Ő kérte felhelyezését Budapestre. Ahányszor Kósának, a híres főnyomozónak jelentett, mindig berekedt kissé a hangja. Most is krákogva kezdte:

- Már lent voltam a tetthelyen - mondta, miközben kezet fogott az ezredessel, és megindultak lefelé a Gellért Szálló irányába. - Egy erre futó fiatalember talált rá a tetemre. Úgy ránézésre, több órája történhetett a gyilkosság. Szíven lőtték a nőt

Alig ötven lépcsőfokkal lejjebb, egy vaskorlással védett, kikövezett, erkélyszerű pihenő volt kiépítve a fákkal, bokrokkal körülvett sziklás hegyoldalban. Gyönyörű kilátás nyílt innen a Dunára, és Dél-Budapest házaira.

Amikor a helyszínelők meglátták a főnyomozót, kórusban köszöntötték, és félrehúzódtak az útjából. Csak a rendőrorvos maradt térdelve a tetem mellett.

- Szevasz, Laci - köszöntötte Kósa, Víg László orvost, és kézfogás helyett megérintette a vállát. A doktor fölnézett a nyomozóra.

- Szervusz, Sándor. Szabadságon voltál? Régen láttalak ilyen kipihentnek.

- Most érkeztem a Hawaii-szigetéről - morogta Kósa. - Ki talált rá a holttestre? - kérdezte, és tekintetével a Lajta által említett férfit kereste.

Az egyik sziklának támaszkodva egy zöld-fehér melegítőbe öltözött férfi emelte fel a kezét.

- Én - válaszolta röviden. - Mikor fognak kihallgatni?

- Mindjárt sorra kerül - válaszolta Kósa, és ismét a doktorhoz szólt;

- Lőtt seb?

- Az.

- Mikor állt be a halál?

- Hat-hét órával ezelőtt. Tizenegy, és nulla óra között. Bazi nagy pisztollyal, egészen közelről lőttek rá. A torkolattűz meg is égette a ruháját.

Kósa szemügyre vette a hanyatt fekvő női tetemet. Kimondottan szép arcú, 30-35 év körüli szőke nő. A szeme kifestve, de a szája nem volt kirúzsozva. A nyakában rövid aranylánc, fülében két, aranykeretbe foglalt igazgyöngy csillogott. Feje fölé zuhant bal karján, a csukló magasságában vékony aranylánc, és aranyóra. A kezén jegygyűrű. A laboratórium dolgozói két kódarabbal szorították le a könnyű, virágos selyemruhát, hogy a szél ne lebbentse fel a selymet a combokról.

Kósának feltűnt, hogy cipő helyett rövid szárú csizma feszült a nő lábán. A csizma elütött a selyemruhától és az ékszerektől. A ballábas cipzára fel volt húzva, a jobblábasé csak félig. Barna kézitáskája estében beszorult a dereka alá. A táskát ekkor vette fel kesztyűs kezével a laboratórium egyik dolgozója. Nejlonzacskóba tette, majd felnyitotta, és Kósa elé nyújtva mondta: - Finom krokodilbőr. Ilyet Pesten még nemigen lehet kapni. Ezer dollárt is megér.

Kulcsosomó, és erszény volt az egyik rekeszben. Kósa kivette az erszényt. Két ötezres, és négy darab ezerforintos bankjegyet talált benne. A személyazonossági igazolvány adatait félhangosan olvasta: - Sági Kornélné, született Hevesi Caroline, francia állampolgár. - Füttyentett egyet. Még csak ez hiányzott a boldogságához. - Lakcím: XI. kerület, Lágymányosi út 7/b, I. emelet 7.

Megnézte a többi cipzáras zsebecskét is. Üresek voltak.

- Az igazolványképet nagyítsátok ki - mondta a műszakiaknak. Magához intette Lajtát.

- Riadóztasd a csoportot. Fél óra múlva eligazítás a szobornál. Telefonálj Vilezsál századosnak. Azonnal vonuljon ki egy rendőrosztaggal. Zárják le a Gellérthegy déli oldalát. Igazoltassanak mindenkit, aki be akar jönni, vagy ki akar menni a lezárt területről.

Amíg Lajta telefonkészülékén egymás után hívta a kollégákat, addig a labósok szorgosan végezték munkájukat: különböző szögekből fényképezték a tetemet, helyzetéről rajzokat készítettek. A kezeket, hogy a köröm alatti kaparékokat biztosítani tudják, nejlonzacskókba bujtatták, a csuklóknál elkötötték. A test helyzetét krétával kirajzolták a köves részen, a vaskorlátról ujjlenyomatokat vettek. Nem valószínű, hogy a tettes összefogdosta volna a korlátot, ott legfeljebb japán, vagy amerikai turista ujjlenyomatát találhatják, de a munkát alaposan kellett elvégezni. Számtalanszor fölöslegesnek hitt munka eredménye vezetett a jó nyomra.

Az egyik sziklának támasztott hordágyat két technikus a földre tette, gyakorlott mozdulattal átgördítették a testet a szürke vászonra. Egyszerre megemelték a hordágyat, és megindultak a meredek lépcsőkön fölfelé. Kósa addig követte őket tekintetével, míg el nem tűntek a lépcsősort szegélyező fák mögött. A gyermekek, és szép nők tetemei még most is nagy hatással voltak rá. Valami megmozdult a gyomrában, amikor arra gondolt, hogy tíz perc múlva a Lenhosék utcai boncteremben lesznek Ságiné tetemével. A boncmester, örökösen füstölgő cigarettával a szája szegletében, pillanatok alatt darabokra fogja szétdobni a nő testét, míg könyökével odébb hessegeti a tetem fölé hajló bűnügyi technikusok kíváncsi csoportját. Villogni fognak a vakuk, de már nem Ságiné mosolyát rögzítik a negatívokra. Be szokott menni, végignézni a boncolást. Most kényszeríteni sem lehetett volna rá. Túlságosan szép volt az áldozat ahhoz, hogy végignézze a trancsírozást.

Lajtán kívül már csak a helyszínt biztosító két rendőr, és a melegítőbe öltözött férfi maradt a szikla mellett.

- Jó reggelt - lépett melléje Kósa. - Tessék! Mondjon el mindent sorjában.

A fiatalember elmondta, hogy minden reggel itt, ezen az útvonalon fut föl egészen a szoborig, majd a Citadella fala alatt fut hazáig. Soha életében nem látta az áldozatot. Először azt hitte, részeg nő, aki elaludt a meleg éjszakában. Amikor közelebb jött, nagyon megijedt, még sose látott hullát ilyen közletről. Nem nyúlt semmihez. Elfutott a Citadella túlsó oldalára a lakóházakhoz, ahol kérésére, egy lakó felhívta a 07-et. Ekkor háromnegyed hat lehetett. Meg lehet kérdezni a lakót, bizonyítani fogja, hogy így történt. Tegnap este? Egész este otthon volt, mert váratlanul bajai rokonok érkeztek hozzájuk. A rokonok is tudják tanúsítani, hogy otthon volt. Az egész család a „Szomszédokat” nézte a tévében, aztán még beszélgettek, és éjfél felé lefeküdtek.

Lediktálta a nevét, lakcímét.

- A Köztiben dolgozom, a Kecskeméti utca elején - tette hozzá. - Ott is megtalálhatnak.

- Köszönöm - mondta Kósa, és elfordulva, hatalmasat ásított. - Elmehet. Ha szükségünk lesz magára, megtaláljuk.

A fiatalember futólépésben megindult a lépcsőkön fölfelé. Kósa a távolodó férfit nézte, majd utána kiáltott.

- Hé! Várjon csak! Hogy lehet az, hogy ilyen korán szokott itt futkározni?

A férfi megállt, néhány lépést visszszökdécselt.
- Évek óta álmatlanságban szenvedek - mondta, és vállizmait próbálgatva, megforgatta jobb karját a levegőben.

Kósa kettéharapta a laposra szopogatott cukorkát, s az alhadnagy felé fordult.

- Mondd, Lajta! Te tudod, mit jelent az a szó, hogy álmatlanság?

Lajta nem volt formában. Nem tudta, miért kérdezte ezt az ezredes.

Amikor felértek a Szabadság-szoborhoz, a műszaki csoport egyik embere várta Kósát. Egy francia rendszámú, fehér BMW-t találtak a Citadella déli fala mellett. Az ajtaja nyitva, az indító kulcs, és a francia okmányok a kocsiban voltak. Sági Kornélné nevére jelentették be a gépkocsit. Most folyt a kocsit helyszíni átkutatása. Első látásra semmi gyanúsítást nem észleltek.

A szobor túlsó oldala kezdett megélni. Személygépkocsik gurultak fel a kavicsos részre, érkezési sorrendben szabályos parkolót alakítottak ki a talapzat körül. A nyomozók legtöbbször fáradtan kászálódott ki a kormány mögül. Ők is talpon voltak még néhány órával azelőtt. Borotvátlan, fáradt, álmos arcok: némelyiken még látszott a gyűrött párnahuzat lenyomata. Csoportba verődve, halkán beszélgettek, csendben várták az eligazítást. Kósa eléjük állt, és röviden ismertette a történeteket. Elmondta: nem rablógyilkosság történt, nem alkalom szünte bűnözővel állnak szemben. A gyilkos előre megfontolt szándékkal követte el a bűntettet.

Magához intette helyettesét, Karsai századost.

- Lajtával menjetek ki a Lágymányosi út 7/b-be. Hallgassatok ki mindenkit. Részletes jelentést kérek.

A BRFK Deák téri épülete előtt fotóriporterek, újságírók vártak Kósára. A vakuk már messziről villogtak, a járókelők megálltak, kíváncsian fordultak a fényforrások felé. Kósa meglepetten nézett rájuk.

- Hát maguk? Honnan értesültek a történetekről?

- Ez a szakmánk, főnök! - válaszolták többen a csoportból. - Megtudhatnánk valamit?

- Semmit se tudunk még - emelte fel kezét Kósa. - Amint tudunk valami érdemlegeset, értesíteni fogjuk magukat. Ahogy szoktuk.

Be akart menni az épületbe, egy testes férfi azonban eléje lépett.

- A Népszabadságtól jöttem - dörögte. - Azt szeretném kérdezni, hogy milyen politikai háttére lesz a francia...

- Ezt a főszerkesztőtől kérdezze meg. Mi politikával nem foglalkozunk. Legyen szíves, engedjen az utamra.

- A munkánkat végezzük! - emelte fel még jobban a hangját a férfi.

- Én is azt szeretném végezni! Hívjanak föl dél felé. Viszlát.

A negyedik emeletre érve bekukkantott a titkársági irodába. Mivel nem látta titkárnőjét a helyén, továbbment a számítógépes iroda felé. Kulcsával kinyitotta a vasráccsal védett ajtót, leült az egyik komputer elé. Beütötte a titkos

kódot. A gép kérdésére válaszolva, beírta a XI. kerületet. Rövid szünet után megkérdezte a gép az utca nevét, majd a házsámot. Újabb szünet után névsor jelent meg a képernyőn: a gép kiírta a ház összes lakójának a nevét, és néhány adatot róluk, amire a bűnüldöző csoport főnökének a nyomozás során szüksége lehet.

Sági Kornél valóban a Lágymányosi út 7/b, első emelet 7. szám alatt lakott nejével, Hevesi Caroline francia állampolgárral. Az elmúlt rendszer alatt készült statisztikai adatok még azt is tudatták, hogy Sági Kornél 1978. március elsejétől, a Huntext megbízásából Franciaországban vállal képviseleti munkát, s irodája Párizsban székel.

Kósa átment az irodájába. Kinyitotta az ablakokat. A Tanács körútról egyszerűen betódult a helyiségbe a forgalom zaja, s vele együtt a gázolaj fanyar szaga is. Egy ideig elgondolkodva nézte a forgalmat, aztán levetette zakóját, és beakasztotta a ruhásszekrénybe. Nyakkendőjét összehajtogatta, betette a zakó belső zsebébe. Kezet akart mosni, amikor kicsengett a telefon. Lajta jelentkezett a Lágymányosi útról.

- A lakók többsége már elment dolgozni. A házmester és néhány nyugdíjas lakó meséli, hogy Sági Kornélék igen kedves emberek, de eléggé zárkózottan élnek. Senkivel sem voltak beszélő viszonyban. Gyermeük nincs. A férj textilvergoncra dolgozhat, mert rendszeresen kap levelet a Huntext-től. Másfél éve laknak a Lágymányosi úton. Óbudáról költöztek ide. Valahonnan az Árpád híd környékéről jöttek. Az asszony állítólag sokkal fiatalabb a férjénél. Gazdag emberek. Valószínű, hogy szeretik, illetve jól megértik egymást, mert ahányszor itthon van a férj, minden szombat reggel együtt gyalognak el a Nagycsarnokig bevásárolni. Azt is elmondták, hogy a fiatalasszonynak mindennapos bejárónője van, aki takarított, főzött rá. Állítólag Ságiné egyedül nem szokott elmenni hazulról sem nappal, sem az esti órákban, és a lakók közül senki se látta elmenni tegnap este sem. Hozzá se jött senki. Nem szokott vendégeket fogadni.

Lajta elhallgatott, valami noteszfélét lapozgatott. Kósa csendben kihúzott egy fiókot, cukorkát vett ki egy dobozból. Kicsomagolta a papírból a barna cukrot, és betette a szájába. Lajta folytatta:

- Egy másik lakó szerint a férj külföldön dolgozik. Az asszony szülei, ötvenhatos disszidensek, valahol Nyugaton élnek. A bejárónő sem beszél senkivel a házban. Ő nyolc órára fog jönni, a lakás biztosítására kiküldött rendőrök majd igazoltatják. Mi legyen vele? Beküldessem kihallgatásra?

- Jöjjön be holnap 10 órára.

- Egyelőre ennyi, főnök. Karsai viszont mást is megtudott. Akar beszélni vele, vagy elmondjam én?

- Passzold át Karsait!

A százados a Sági lakás jobb oldali szomszédjától megtudta, hogy hétvégeken, amikor a férj itthon van, veszekedés hallatszott át a falon. Néha még egyes szavakat is lehetett érteni, úgy kiabáltak. Ez minden alkalommal így volt,

amióta itt laknak. Arra a kérdésemre, biztos-e abban, hogy veszekedést hallott, azt mondta, megesküszik rá, nem szerelmes sóhajok hallatszottak át a falon.

- Na, végre, kezdődnek az ellentmondások, sóhajtott fel Kósa, aztán megkérdezte: - Miféle emberek laknak a házban?

Karsai sajátos stílusa szerint válaszolt.

- Nem hiszem, hogy a rongyos gárda ezekből tevődött össze.

- Értem. Menjete el a Huntexthez. Érdeklődjete Sági után. Aztán gyertek be.

Kósa felhívta a XI. kerületi rendőrparancsnokságot. Megtudta, hogy Ságiék a III. kerületből költöztek át a Lágymányosi útra. Azelőtt a Halom utca 2. szám alatt laktak Óbudán.

A harmadik kerületi rendőrség parancsnokát Guba Istvánnak hívták. Az ötvenes évek elején együtt járt Kósával a nyomozóiskolába. Guba, aki sokkal fiatalabb volt, családi okok miatt elmaradt a tanfolyamról. Kósa csak később tudta meg, hogy hajdani pajtása a közlekedésiekhez került, majd kerületparancsnok lett belőle. Guba megerősítette a XI. kerületi rendőrségen kapott felvilágosítást. Amikor megtudta, hogy az asszonyt meggyilkolták, ízes zirci tájszólásával belekiáltott a kagylóba:

- Az úristállóját, Sanyikám! Azt a gyönyörű fiatalasszonyt meggyilkolták? A hétszentségit! Nagyon jól emlékszem rá. Hát hogyne emlékeznék rá! Többször is találkoztam vele, amikor ideköltöztek. Olyan hegyes bögyű asszonyka volt, álmodozó kék szemekkel. Jaj, hányszor gondoltam, hogy egy ilyen kellett volna elvennem feleségül. Szóval órára szóltak a ma reggeli hírekben? Csak fél füllel hallgattam. Az úristállóját!

Elhallgatott, hosszú csend lett, Kósa azt hitte, hogy megszakadt a vonal. Belehallózott a készülékbe. Guba régi, ismert humorával megnyugtatta, hogy ott van még, csak azért nem beszélt, mert nem tud két dolgot egyszerre tenni: gondolkodni, meg beszélni is. Nevettek, aztán Guba komolyan folytatta mondókáját.

- Te, Sándorom! Valami az eszembe jutott. Most, hogy beszélünk róla, most eszembe jutott valami ezzel a nővel kapcsolatban. Te! Lehet, hogy ez a részlet segíteni fog neked. Van annak már egy éve, várjál csak, van annak már két éve is, hogy bejött az irodámba a férje, az öreg Sági, és képzeld el, rendőrségi biztosítást kért a villájukhoz. Merthogy azt mondta, hogy a felesége nagyon fél egy gyanús alaktól. Hát, kérdelem tőle, hogy milyen gyanús alaktól? Tudod, tudni akartam, hogy miről van szó. Hát, hogy a villa körül ólálkodik valaki állandóan. Na, mondom, ki lehet az? Hát, hogy nem tudja, de ott ólálkodik. És hogy adjak neki rendőrségi biztosítást. Ezt a kérését persze nem tudtam teljesíteni, mert még a közlekedés biztosítására sem volt elég emberem. Még ma sincs, de ma már azért jobban állunk ezzel a kérdéssel, főleg, hogy most jobban megfizetik őket. De ez a Sági csak erőltette a dolgot, hogy igazoltassuk az illetőt, tudni akarja, mit akar az asszonytól. Igen! Most már nagyon jól emlékszem az esetre. Meg azt is mondta, de ez már lehet, hogy később volt, hogy ebből az elhagyatott környékről

elmennek, és pontosan a felesége miatt költöznek be a városba, merthogy nem adok neki rendőrségi biztosítást. Hiába magyaráztam, hogy ilyen nincs nálunk, még akkor se, ha megfizeti. Na, mit szólsz hozzá? Tudod használni, amit elmondtam?

- A nyomozás során ez érdekes lehet. Ki lakik most abban a lakásban?

- Lakásban? Palotában! A nőnek a szülei laknak ott. Nem voltál meg kint náluk? Az életedben nem láttál meg ilyen házat, Sándorom.

Kósa mosolyogva hallgatta Guba István szavait. Harminc évet fiatalodott ezekben a percekben. Maga előtt látta mindkettőjüket a Margitszigeten, ahol akkortájt még nagyban zajlott az éjszakai élet. A Casinóba jártak táncolni. Nem volt pénzüik, nem ülhettek le valamelyik asztalhoz, a kerítés mögül vették szemügyre a feléjük vihogó lányokat. Onnan kérték táncra őket. De régen volt!

- Még nem voltam ott. Most akarok kimenni a szülőkhöz.

- Ők nemrég költöztek végleg haza Franciaországból. Ötvenhatos disszidensek. Mit mondjak? Multimilliomosok. Okvetlen gyere be hozzám, ha erre jársz.

Kósa visszahelyezte a kagylót a helyére, a készülék újra csörögni kezdett. Vígh László rendőr orvos telefonált.

- Van valami érdekes dolog? - kérdezte Kósa.

- Először is, Sanyikám - mondta az orvos -, ne haragudj, hogy nem jöttem át hozzád, de rengeteg a munkánk. Még a felénél se tartunk a csepeli jelentés megírásának. Mindenesetre tudok adni néhány felvilágosítást. A többit majd hétfőn reggel megbeszéljük. Na, szóval, először is: a nőci nem vacsorázott. Ha ez egyáltalán érdekel téged. Tegnap délután 4 és 6 óra között majszolt el utoljára egy salátás, sonkás szendvicset. Ez is fogyókúrázhatott, mint a többi nő. Ami a halál okát illeti: maximum 30 cm-ről, 7.65-ös pisztollyal, 23 és 24 óra között lőtték szíven a drágát. Hangtompító volt a pisztolyon. A halál azonnal beállt. Különböző tényezőket figyelembe véve, és a lövedék röppályája után ítélve, a gyilkos magasabb lehetett nála. A lövedék a gerincnek ütközve bent maradt a testben.

- Hogyhogy bent maradt? - kérdezte Kósa. - Egy 7. 65-ös, lövedék 30 centiről nem ment át a testen?

- Nem, kérlek szépen. Várj, meggyújtom a cigarettámat.

Amíg Vígh doktor az öngyújtójával bajlódott, Kósa elővette határidőnaplóját, és kinyitotta június utolsó szombati napjánál. Tíz órára beírta Ságiné bejárónőjét. Az orvos folytatta monológját:

- Azért nem ment át rajta a lövedék, mert házilig készített, lágy lövedéket használt a gyilkos. Ezt jelentik a fegyverszakértők.

Kósa furcsa grimaszt vágott.

- Milyen házilig készített lövedékről beszélsz?

- Én is most hallottam először ilyen lövedékről. Azt mondják, hogy vannak olyan lövészek, akik saját maguk készítik otthon a lövedékeiket. Ez nagy

szerencse, mert a gyilkos ezek szerint otthagya a névjegyet a tetthelyen. Csak le kell ellenőriznetek, a lövegleték tagjait, és...

- Nyugi, nyugi - fékezte Kósa az orvos szabadjára eresztett fantáziáját. - Nem hiszem, hogy ez ilyen egyszerű lenne. Menjünk tovább!

- Az asszony lábán azért volt rövidszárú csizma, mert egyhetes bokaficammal bajlódott. Alaposan be volt dagadva a lába. A zipzárt is csak félig tudta felhúzni. Gondolom, azért húzott kiscsizmát, mert a szára így jobban tartotta a bokáját.

- Fájdalmas a járás egy ilyen sérült bokával?

- Igen is, meg nem is. A mi esetünkben nem hiszem, hogy nagyon fájtna, mert vérömleny nem észlelhető, tehát már gyógyulóban volt az izomzat, és főleg azért nem, mert az asszonnak könnyű fajsúlyú a teste.

- Mi van még?

- Egyelőre nincs más, Sanyikám.

Kósa visszahelyezte a készüléket a helyére, és sétálni kezdett a tágas irodában. Eddigi ismereteit összegezte. A szomszédok szerint Ságiné sose ment el egyedül hazulról. Sem nappal, sem este. Akkor kinek a kedvéért ment föl fájós lábbal az asszony a hegyre éjjel 11 órakor? Ez a személy csakis rokon, jó barát, vagy a szeretője lehetett. A gyilkossággal kapcsolatban számba vehető személyek közül eddig a szülők, a férj, a házvezetőnő, és a villa körül csavargó gyanús alak létezése ismert. Hátravannak az esetleges közeli és távoli rokonok, régi vagy új szeretők, szeretők.

Az ablak felé fordult. Üres tekintettel nézte a körút forgalmát. A Király utcából özönlöttek a kocsik: némelyik a Bazilika, a többi az Astoria felé fordult. Legtöbbje szabálytalanul vezetett. Nem törődtek a záróvonallal, nem tették ki az irányjelzőt, nem gurultak a szaggatott vonalak között. Mindenki a belső sávban várakozott, nem látták, hogy a jobb oldali sáv teljesen üres.

Amália, Kósa titkárnöje lépett be az irodába.

- Nem zavarom, főnök? - nyávogta bedugva a fejét az ajtónyíláson.

- Nem zavar - mondta Kósa, de közben egészen másra gondolt. A házilag készített lövedék járt az eszében.

A szemüveges, ötvenes évek divatja szerint öltözködő vénkisasszony belibegett az irodába. Megállt Kósa papírokkal ellepett íróasztala előtt. Ahogy fejét aprócska válla közé húzta, szárnyaszegett madárra hasonlított. Várta, hogy Kósa rápillantson.

- Ezeket a leveleket haladéktalanul alá kell írnia, és legyen szíves kitölteni az új kérdőíveket. A személyzetis hozta le. Azt hallottam, létszámemelés lesz az osztályon.

Kósa aláírta a leveleket.

- Főnök - mondta Amália a fejét ingatva. - Egy házaspár vár magára a portán. Okvetlen beszélni akarnak magával a „kék autó” ügyében.

A Kék autó címet adták az újságok annak a tavaszi gyilkossági ügynek, amiről sokáig csak azt tudták kideríteni, hogy kék színű autóval hagyták el a

helyszínt a gyilkosok. Kőbányán történt az eset. A szülők záráskor elutaztak a Balatonra, így egyedül maradt otthon a huszonkét éves fiatalember. Röviddel ezután két férfi behatolt a házba, és szabályosan agyonverték az áldozatot. Zsebre tették az aznapi bevételt, és elmenekültek. Két hónapig nem bukkantak nyomra. Aztán elkapták a tetteseket. Részéről az ügy le volt zárva. Tudta, hogy a reá várók csakis a szerencsétlen szülők lehetnek.

- Most nem érek rá. Értsék meg, lezártuk az ügyet. Tudom, attól félnek, nem lesz elég szigorú az ítélet.

Amikor egyedül maradt, maga elé idézte azokat a drámai pillanatokot, amikor kihallgatta a meggyilkolt fiatalember szüleit. Az anya ájuldozásait, az apa idegsokkos állapotát. Egyetlen gyermekük volt a fiú.

És ma? Vajon mit tartogat számára Ságiné szüleinek kihallgatása?

Éppen indulni akart a szülőkhöz, amikor megcsörrent a telefon. Bárdos Alfonz rendőr-altábornagy titkárnője kérte, hogy azonnal jöjjön föl az altábornagy úr irodájába. Bárdost nemcsak a főváros kérelmelhetlen acélseprőjének nevezték a kollégák, aki Európa legjobb nyomozógárdáját akarta kinevelni a jelenlegi állományból, de remegtek is, amikor eléje kellett állniuk: könyörtelenül szigorú embernek ismerték. Vasmarokkal tartotta kézben azokat a nyomozótiszteket, akiktől a főváros lakosainak a nyugalma függött.

Kósa barátjának mondhatta Bárdost. Húsz éven keresztül egy csoportban dolgoztak. Először az erkölcsrendészetben, aztán a gyilkossági csoportnál. Kitűnő nyomozó volt. Egyike a legjobbaknak. Kósa számára a legnagyobb elismerés az volt, amikor egy vacsora alkalmával Bárdos személyesen kérte meg rá: ne menjen még nyugdíjba. Nagy szüksége van rá nemcsak az életvédelmi csoport vezetésénél, de az új magyar rendőrség átalakításában, kinevelésében is.

Az altábornagy magas, arisztokrata megjelenésű, kifogástalan modorú, kimondottan szép férfi volt. Hullámos, fekete haja, őszülő halántéka, a Playboy újság címlapjára kíváncozó arcéle nem egy szépasszonyt őrzített már meg az első szempillantásra. A főváros első számú személyiségei közé tartozott.

Amikor Kósa engedélyt kapott a belépésre, az altábornagy elébe sietett. Messziről nyújtotta feléje a kezét,

- Szervusz, kérlek alássan. Hogy vagy, Sándor? Jól? Örvendek. Édesanyád is jól van? Nagyon örülök. Add át neki kézcsókomat. Kérlek szépen, mielőtt a Gellérthegyről beszélénk, egy igen kényes ügyet szeretnék rád bízni. Tudom, mennyire el vagy foglalva, de az én kedvemért, kérlek, vedd kézbe ezt az ügyet. Az egyik miniszterhelyettes barátomról van szó, akinek a kiskorú lánya néhány napja eltűnt. A szülők tudomására jutott, hogy egy pornófilmben szerepelt a lány, és a forgatások után, önszántából nem ment haza. A szülők mindenre készek azért, hogy megakadályozzák a kazetta kiadását. Vigyázni kell! Nehogy az újságok megneszeljék a dolgot. Tizenöt éves a lány. Képzelheted! Kerítsétek élő a gyereket. Úgy kezeld a dolgot, mintha a saját gyerekedről lenne szó. Kitölthetek egy unicumot, vagy inkább sört kérsz?

- Köszönöm - rázta meg a fejét Kósa. - Nappal nem szoktam inni. Amúgy se sokat.

- Én is így vagyok vele - válaszolta a főtiszt, és kitöltött magának a sörből egy keveset. Megemelte az italt Kósa felé, de nem ivott bele. - Azt mondják, kérlek szépen, hogy a trópusokon whiskyt, vagy forró teát isznak a meleg ellen. Nekünk is át kellene állnunk a whiskyre. Mosolyogva hozzátette: a gyomrom valahogy nem bírja a teát.

Kósa elővette noteszát, és felírta Bárdos barátjának a telefonszámát. Közben elátkozta a miniszterhelyettest a neveletlen lányával együtt, hogy pont most kell velük foglalkoznia. Most, amikor a nyakába zúdult a francia nő ügye. Megígérte, hogy mindent megtesz a siker érdekében.

- Na, mi újság van a gellérthegyi ügyel kapcsolatban? - érdeklődött Bárdos a BRFK legfontosabb napi eseménye iránt. - Hallom, te vetted kézbe a nyomozást. A francia nagykövet máris telefonált az ügyben. Van valami konkrétumod?

Kósa elmondta mindazt, amit eddig megtudtak, és amit tervbe vett a nyomozás gyors lebonyolítása érdekében.

- Megígértem a nagykövet úrnak - folytatta Bárdos az ajtó felé kísérve Kósát -, hogy mindennap tájékoztatni fogom a fejleményekről. Ne felejtsetek el! Francia állampolgárt gyilkoltak meg magyar területen. Azt se felejtsetek el, hogy az apjának francia köztársasági elnöki kitüntetése van. Maga Mitterand tűzte ki mellére a Lotaringiai Keresztet. Most pedig, amikor bejelentette visszavonulását az üzletvilágból - mindezt a nagykövettől tudom -, a „Légion d'Honneur” kitüntetést kapta meg. Állítólag a francia belügyminisztérium máris kézbe vette Ságiné dossziéját. Itt van az alkalom, hogy felhívjuk a franciák figyelmét a magyar bűnügyesek kiváló munkájára. Sándor, kérlek, itt se hagyjál cserben. Nekünk, magyaroknak kell megtalálnunk a gyilkost. Van elég embered?

- Ez nem létszámkérdés. Mindent meg fogunk tenni a siker érdekében.

Bárdos rövid gondolkodás után megkérdezte:

- Tudod, hogy ki ez a Hevesi?

- Nem. Most indulok kihallgatni őt.

- Kérlek szépen, én is csak annyit tudtam meg a nagykövettől, hogy Hevesi István a Rákosi Mátyás Művektől, mint műszerész került Franciaországba 1956-ban. Valami találmánya révén dúsgazdag ember lett belőle. Egy repülőgép-alkatrésszel kapcsolatos újítást dolgozott ki és szabadalmazott. Állítólag gyárai vannak a világ különböző országaiban. Igazi self-made-man. Azt is megtudtam róla, hogy megrögzött antikommunista, ami ugye természetes az ötvenhatosoknál. Erre azért figyelmeztetek, mert állítólag nem hagy ki egyetlen alkalmat sem, hogy ki ne fejtse véleményét az elmúlt rendszerről. Mi is antikommunisták vagyunk, de nem úgy, mint azok, akik idegenben éltek át az elmúlt évtizedeket. Nem kell vele vitatkozni.

Behörpölt a sörbe, kinyitotta az ajtót Kósa előtt.

- Azt mondtam a nagykövet úrnak, hogy az ország legjobb nyomozójára bíztuk az ügyet. Ez különben meggyőződése, kérlek alássan. Na, szervusz. Ja, majdnem elfelejtettem. Engedd meg, hogy gratuláljak a csepeli sikeredhez.

- Köszönöm a csoportom nevében - szorította meg Kósa a feléje nyújtott kezét.

Tizenegy óra lehetett, amikor Kósa kiszállt a Halom utca 2. szám előtt a taxiból, és megpillantotta a hatalmas park közepén épült kétemeletes palotát. Egy ideig mozdulatlanul bámulta az épületet. Valahogy Hollywood jutott az eszébe. Hollywood a luxus, a gazdagság, a gondtalan élet szimbóluma.

Az épülethez vezető sétányt, a széles terasz előtt, jókora szökőkút szakította meg. A medence közepét ég felé tartott arccal táncoló asszony szobra díszítette. A park rövidre nyírt pázsitját ezerszínű virágágyak tarkították.

A főbejárat két oldalán korinthuszi oszlopok álltak. A szürkéskékre festett épület minden ablakát kék-fehér napellenző védte a nap sugaraitól. Platánok, ezüstoffenyők, dús lombos fák álltak körül a borostyánnal befutott falakat.

Félkörben épített lépcsősor vezetett a teraszra. A kerti asztalokat, székeket ugyancsak kék-fehér csíkos ernyők védték a melegtől.

Amikor Kósa becsengetett, formaruhás, franciául beszélő néger inas nyitotta ki az ajtót. Háta mögött ijedt arcú, fehér pártás, fekete ruhás cseléd lány állt. Ő beszélt magyarul. Ő tolmácsolt az inasnak.

Kósa bemutatkozott. Nem kellett sokat magyarázkodnia, miért jött: a lány elmondta, hogy a villa személyzete s a szülők is hallották a történeteket a reggeli hírekben. A melegítő férfi telefonálhatta meg a szenzációt a Kossuth rádióknak - gondolta magában a főnyomozó.

Tágas könyvtárterembe vezették. Mennyezetig érő üvegajtós szekrények őrizték a bőrkötéses, többnyire francia és angol nyelvű könyveket. A falakat repülőgépek fényképeivel rakták tele. Kósa közelebb lépett a képekhez. Utasszállító repülőket örökített meg a felvételek. A gépek előtt tucatnyi fehér köpenyes férfi állt, vagy guggolt. Kósa észrevett a szemközti falon egy nagyméretű, színes fényképet. Nem nagyon értett a repülőkhöz, de ezt a gépet azonnal felismerte: a francia *Mirage* vadászbombázó jellegzetes ragadozó madár alakját ábrázolta. A gép előtt álló fiatalember karját győztesként tartotta a magasban. Két ujját V alakban szétnyitotta. Egyetlen szó volt a képre írva: Viktory! A terem közepén tölgyfa asztal, körülötte bőrfotelek. Vastag perzsaszőnyeg borította a padlót faltól, falig.

Hevesi István belépett a könyvtárszobába. Kósa azonnal azonosította a fényképen látott ujjongó fiatalemberrel. Ahogy a képen, most is, mintha merev lenne a dereka, kissé előredőlve tartotta magát. A hetven év körüli férfi könnyű, sötétkék öltönyt viselt. A fehér selyeminghez sötétkék nyakkendő kötött. Parfümillat áradt Kósa felé. Bemutatkoztak. Kósa együttlátásának adott kifejezést. Hevesi komor fejbólintással fogadta a részvénytulajdonosát. Helyet foglalt az egyik bőrfotelben.

A főnyomozó rátért a bűnügy ismertetésére. Hevesi vörösre áztatott szemét Kósára emelte. Mozdulatlanul hallgatta az eléje tárt részleteket. A beszámoló végén arra kérte Hevesit, fáradjon be vele az irodájába kihallgatásra. Nem szívesen használta a „tetemazonosítás” kifejezést. Feltételezte, hogy Hevesi anélkül is megérti, mit akar mondani.

Az idős férfi határozottan kijelentette:

- Kérésének eleget fogok tenni, de nem ma. A feleségem rosszul van, mellette a helyem. Az orvos így rendelkezett. Holnap reggel, ha önnek is megfelel, a rendelkezésére fogok állni.

Közel negyven év elteltével is hibátlanul beszélt magyarul. Talán az a betűt ejtette kissé á-nak, és néha keresnie kellett a szavakat. Ilyenkor az előző szó végét kissé elhúzta. Kora ellenére alig volt ránc az arcán. A hajdani munkásarcról a jólét lemosta a durva vonásokat. A helyzethez képest viszont túl hangosan beszélt. Érezni lehetett, hozzá van szokva a parancsadáshoz, és ahhoz is, hogy azokat végrehajtsák.

Kósa megkérdezte, értesítették-e Sági urat?

- Igen - válaszolta Hevesi. - Az imént beszéltem vele telefonon, a párizsi irodájában. Ma este vagy holnap reggel érkeznek Budapestre.

Felállt a fotelból. Hófehér haján megcsillant az ablakon betörő napsugár.

- Szíves elnézését kérem. Fel kell mennem a feleségemhez. - Kézfogásra nyújtotta jobbát. A hallban megálltak egy pillanatra. Kósa tettetett érdeklődéssel nézett körbe. Tekintete megakadt egy állványra helyezett mellszobron.

- Kit ábrázol az a mellszobor? - kérdezte, és úgy állt meg, hogy Hevesi ne tudjon továbbmenni az ajtó felé.

- Marcel Dassault-t. Ismeri a nevét? A világ legnagyobb repülőgépgyárának a tulajdonosa.

- Nem, nem ismerem - válaszolta Kósa, és azonnal másra fordította a szót.

- A lánya a Lágymányosi úton lakott. Miért nem itt, önökkel?

- Itt lakott, de elköltözött. Mi akkor még Franciaországban voltunk.

- Nem mondta, miért költöznek el innen?

- Nem - válaszolt Hevesi.

- Érdekes - mondta inkább saját magának Kósa. Biztos volt benne, hogy nem mond igazat a férfi. Megindult az ajtó felé. Amikor kilépett a teraszra, megkérdezte:

- Ellensége, haragosa volt a lányának?

Hevesi kihúzta magát, emelt fejjel válaszolt:

- A lányomat mindenki szerette. Sem ellensége, sem haragosa nem volt soha.

- Nem gyanakszik senkire, aki a bűntényt elkövette volna?

Hevesi mintha várta volna a kérdést, gépiesen rávágta:

- Nem.

- Megmondaná, hol volt tegnap este 20 és 24 óra között? Tudja - tette hozzá mentegetőzve -, ezt kötelességem megkérdezni.

Hevesi megsimogatta rövidre vágott fehér bajuszát. Rövid gondolkodás után válaszolt.

- Lássuk csak. Húsz óraker Bécstben vacsoráztam a Saher-nál, és úgy egy óra felé érkeztünk meg Budapestre. Az elmúlt hetet Ausztriában töltöttem a feleségemmel.

Ennél pontosabb választ elképzelni sem lehetett.

- Köszönöm - mondta Kósa. - Holnap reggel nyolc órára kocsit fogok küldeni önért. - Indulni akart a kapu felé. Az idős férfi megfogta a karját.

- Kérem, mondja meg a feletteseknek, hogy huszonötmillió forintot fogok átutalni a rendőrségnek azon a napon, amikor a lányom gyilkosát elfogták.

Kósa fejbólintással vette tudomásul az üzenetet. Biztos volt benne, hogy a főparancsnok vissza fogja utasítani a felajánlott adományt. A gyilkos elfogása kötelessége, és egyedüli munkája a bűnüldöző csoportnak.

- Köszönjük a nagylelkűségét - mondta azért udvariasan, és kezét fogott Hevesivel.

Megfordult, mackós lépteivel elindult a kovácsoltvas kapu felé.

Ahogy belépett az irodájába, megszólalt a telefon csengője. Lajta hallózott.

- Na, mi van, Lajta fiam?

- A Huntex-től telefonálunk, főnök. Az egész épület tudja már, hogy mi történt. Mindenki a Sági házaspárról beszél. Szerették őket. Sági ennek a cégnek a párizsi kirendeltségén dolgozik, több mint tíz éve. A vezérigazgatóval is beszéltünk. Éppen tegnap este beszélt Ságival telefonon: Sági valami nagy üzletet kötött a héten, és meghívta őket egy vacsorára, a jövő hétre. Nagyon sajnálják, ami történt. Most kellene Ságinak nyugdíjba menni. Kereken 60 éves. Megadták a párizsi telefonszámát meg a címét is. Ha akar beszélni vele...

- Nem akarok - mondta Kósa. - Sági ma, vagy holnap érkezik Pestre. - Egy ideig gondolkozott, aztán megkérdezte:

- Mondd csak! Szegeden, a lőtéren, volt közöttetek olyan kolléga vagy civil lövész, aki saját maga készítette a lövedékeit? Hallottál ilyesmiről?

- Hogy, mi történt Szegeden, főnök? - kérdezte ijedten Lajta.

- Értetted, hogy mit kérdeztem?

- Nem, illetve...

- Jól van, hagyd a fenébe. Gyere be a labósokhoz, és vegyél magadhoz egy csomó fényképet az asszonyról. Hallod? Utána nyomás fel a Gellérthegyre. Mutasd meg az asszony képét az ott lakóknak. Kérdezz ki mindenkit, látták-e tegnap este ezt az asszonyt, és ha igen, kivel? Érdeklődj a butikosoknál, és az éttermekben is. Figyelsz?

- Figyelek, főnök.

- Kérdezősködj a taxisoknál. Nem figyeltek-e fel egy, talán sétabottal sántikáló szépasszonyra. Ne röhögj, Lajta, az istenedet! Írd le nekik a ruháját. Ezeknek jó megfigyelőképességük van. Érdeklődj, érkezett-e magányosan egy magas termetű, elegánsan öltözött férfi 22 és 24 óra között. Hallod? Érted?

- Értem, főnök.
 - Mondtam már számtalanszor, hogy ne főnöközz állandóan!
 - Igenis.
 - Ott van melletted Karsai?
 - Igen.
 - Add ide! Beszédem van vele.
- Karsai jelentkezett.
- Figyelj rám - mondta Kósa. - Nézz utána a lövészegyesületekben: ismernek-e olyan lövést, aki saját maga készíti a lövedékeit.
 - Nem jól hallottam, főnök - mondta nevetve a százados. - Ez a lökött Lajta állandóan hülyeségeket súg a fülembe.
 - Már te is kezded?! - kiáltotta mérgesen Kósa. - Nézz utána a lövészegyesületekben: hallottak-e olyan lövésről, aki saját maga készíti a lövedékeit?
 - Lónak néz, főnök? Ugrat?
 - Na, ne komolytalanodjál! Ha nyomra bukkansz, azonnal szállj ki, és ellenőrizd le. Érdeklődd meg, mi szükséges ahhoz, hogy valaki otthon készítsen lövedéket, és mi az előnye? Tudnunk kell a legkisebb részleteket is. Viszlát.

Az épületből kilépve, Kósa elindult a közeli metróállomás felé. Nem bánta, hogy nem volt autója. Bármelyik más ügyintéző kocsit a rendelkezésére állt, de nem vette igénybe őket. A csúcsforgalomban csak lépésben tudott volna haladni.

A metróval néhány perc alatt az Árpád hídhöz ért, ahol taxiba ült. Lehúzta az ablakot, a friss dunai szél az arcába vágott. A kora reggeli álmoság teljesen kiment a szeméből, egy vadászkutya ébersége égett a szemében. Mindig így volt, amikor új gyilkossági ügy irányítását vette kézbe. Reflexei kifinomultak, agya másképpen működött, egész lénye megváltozott.

Kósa egyedül élt. Egyetlen nő sem vállalta vele a házasságot, a közös életet. Foglalkozása miatt sose tudott volna normális házaséletet élni. Voltak kalandjai, de amilyen gyorsan jöttek ezek a nők, olyan gyorsan ki is léptek az életéből. Zsuzsa, jelenlegi barátnője a legtürelemesebb. Jelmeztervező a filmgyárban. Jóformán éjjel-nappal otthon van, kosztümöket rajzol, festget. Ugyanolyan rabja, alárendeltje a munkájának, mint ő. Jól megértik, tisztelik, szeretik egymást.

A másik asszony, aki életének minden pillanatában jelen volt, az édesanyja. A Keleti pályaudvarnál, a Nyolcházban lakott. Rendszeresen meglátogatta. Ha nem volt ideje felmenni hozzá, telefonon érdeklődött utána. Édesanyjától örökölte kifinomult igazságérzetét, logikus észjárását. Ahányszor elment hozzá, mindig el kellett mesélnie a nyomozási anyagot, aztán meghallgatni a mama véleményét a munkájáról. Ezek a nyomozóleckék elkerülhetetlenek voltak.

- Ha itt laknál velem, fiam - szokta mondani nagy komolyan -, híres nyomozó válna belőled. Segítenék a munkádban. Nemcsak uli-buli újságokban írnának rólad, hanem meghívnának a TV-be is. Gyere ide lakni, Sanyika.

A micisapkás taxisofőr zavarta meg a gondolatait. Hátrafordult, és megkérdezte:

- Ne tessék haragudni, hogy megszólítom. Nem valami filmszínésznek tetszik lenni? Mintha láttam volna a tv-ben. Vagy talán az újságokban?

Kósa mosolya nagyobbra sikerült, mint szeretete volna.

- Nem, nem vagyok színész - válaszolta. Jól esett neki, hogy felismerték. Két nappal azelőtt nyilatkozott a tévé kamerái előtt a csepeli nyomozással kapcsolatban. Azt az adást láthatta a sofőr.

- Tetszik tudni - folytatta a sofőr -, nagyon tetszik hasonlítani egy francia színészre, aki mindig gengsztert szok' játszani a filmekben.

- Igen, mondták már.

- Má' ne tessék haragunni, de arra tetszik hasonlítani. Hát, most már elhiszem, hogy nem az tetszik lenni, mert nagyon jól teccik beszélni magyarul. Az meg, asszem, francia volt.

Átérték Budára. A taxi lekanyarodott a fölüljáró alá, aztán balra fordult. Nem jártak messze a Halom utcai palotától. Szórakozottan nézte a Flórián-tér felől jövő járó-keelőket. Kosárral a karjukon, nejlonzacskókkal a kezükben siettek az asszonyok a járdán. Pénteki bevásárlásukat végezték.

„Vajon miért ölték meg Ságínét?” – jött vissza isten tudja, hányadszor az eszébe a gondolat. Miért ment föl a hegyre? Ki hívta oda? Régi udvarló, aki nem tudja elfelejteni a szépasszonyt? Aki nem tudta elviselni a megalázást, mert szerelme otthagyta, és egy idős emberhez ment feleségül? Féktelen gyűlölet lett a halálos szerelemből? Valaki a szó szoros értelmében az esztelenségig szerette? Ezért kellett meghalnia? Nem. Ságíné több mint tíz éve házas. Nem tíz év múlva határozza el magát valaki a bosszúállásra. Más úton kell elindulni. Az indítóokot máshol kell keresni. De hol? Merre?

Guba István irodáját öreg gesztenyefa lombja védte a nap sugaraitól. Az irodában félhomály volt, a nyitott ablakok, ajtók keresztvázatában tűrhető volt a hőség.

Alig ismerte meg Gubát. Derékban kétszer olyan széles lett, a haja alaposan megritkult, és műfogsor lötyögött a szájában, amit időnként a mutatóujjával a helyére igazított. Leültek egymással szemben, mustrálgattak egymást.

- Semmit sem változtál - mondták egymásnak, aztán jött a nosztalgia félóra: felidéztek a régmúlt időket. A nyomozóiskolát, a szigetet, a Lyra, és Breitner tánciskolát. Sorba jöttek a közös lányismerősök, s mit tudsz erről, mit tudsz arról, kivel mi történt azóta.

Aztán visszacsöppentek a jelenbe. Guba panaszkodni kezdett a rengeteg galambra, amik a gesztenyefa levelei között bújnak meg, és nap, mint nap összepiszkítják a fa alatt parkoló szolgálati kocsikat. - Hogy a franc enné meg

őket - mondta mérgesen. Odament az ablakhoz megnézni a levelek között hűsölő galambokat. - Minden nap úgy kezdődik - folytatta visszalökve ujjával a műfogsorát -, hogy könyörögni kell a beosztottnak, mossák le a kocsikat. - Megérti, hogy nem kocsimosók, hanem rendőrök, de akkor se lehetnek szarosak a rendőr kocsik. A hétszentségit nekije! Hogy ezek a rohadt galambok mit zabálhatnak? - Értetlenül rázta a fejét, és megint kikémlelt a fa ágai felé. Sört vett elő, töltött a kikészített poharakba. Kissé megbékélve, mosolyogva megemelte az aranyárga italt Kósa felé, és hozzátette:

- Drasztutye, mondja a művelt francia!

Egy hajtásra kiitták a hideg italt. Megtörölték a szájuk szélét, még egyszer megnézték a poharat, nem maradt-e benne még egy kortyra való. Guba cigarettára gyújtott, aztán Kósára nézett.

- Szóval a mi szépasszonyunkat gyilkolták még a hegyen? Megáll az eszem! Mi az isten nyilát akartak tőle? Nyomon vagytok már?

- Még semmit sem tudunk. Semmilyen nyomunk sincs, amin elindulhatnánk. Azért jöttem el, hogy megnézzem, mikor történt az a bejelentés.

Guba vastag könyvet húzott elő az egyik fiókból. Fontoskodó arccal kezdett lapozni benne. Amikor megtalálta, amit keresett, hátradőlt a székén. Kifújta a füstöt a mennyezet felé.

- Az előírás szerint minden fontosabb eseményről naplót vezetek. Nézd meg, mit írtam be, amikor Sági itt járt.

Megfordította az íróasztalon a naplót, és mutatóujjával bekarikázta a beírást. Kósa összehúzott szemöldökkel hajolt a könyv fölé.

„Március 20. Szerda. Sági Kornél rendőri felügyeletet kér a Halom utca 2. szám alatt lévő villa elé. A férj a következőket adta elő: felesége gyakran van egyedül, fél egy, a villa előtt gyakran ólálkodó férfitől. Sági kéri a csavargó előállítását. Az ismeretlen férfi 180–185 cm magas, sovány, 55–60 év körüli, rosszul öltözött, gyanús kinézetű egyén. Az arca jobb oldalát, a homloktól a szájig, széles forradás szántja végig. Amikor észrevette a sövény mögött, a férfi a zsebéből egy pisztolyt húzott elő, és megcélozta vele Ságiné fejét. Ő sikoltozva rohant a parkban dolgozó kertész felé segítségért. A kertész is látta a jelenetet, de mire kifutott az utcára, az ismeretlen férfi elmenekült.”

A rendőrségi ügyeletet a Belügyminisztérium Biztosító Osztálya 1991. április 2-án kelt levelében elutasította.”

Kósa kétszer is elolvasta a bejegyzést. Másra számított. Mit kezdjen ma egy olyan följelentéssel, ami egy csavargóról szól, aki gazdag zsákmányra számítva megfigyelés alatt tartotta a lakatlannak vélt palotát. Aki szórakozásból ráijesztett az asszonyra egy revolvernek hitt tárggyal. Csalódottan csukta be a könyvet, és visszafordította Guba felé.

- Sajnos, ezzel egyelőre nem tudok mit kezdeni. Mi volt a folytatása ennek az ügynek?

- Semmi. Egy idő múlva Sági telefonált Párizsból, erre nagyon jól emlékszem, mert a fiúk mind bejöttek az irodámba, amikor megtudták, hogy

Franciaországból van hívásom. Itt röhögtek, azt hitték, hogy Brigitte Bardot hívott föl telefonon. Megmondtam Ságinak, hogy semmit se tudok tenni az asszony érdekében. Tudomásul vette. Aztán egy szép napon nagy csendben elköltöztek a kerületből. Ezt beszélnek ott a szomszédok. Hát, ez van, öregem.

Felállt az asztaltól, kiment az előszobába. Elzárta az odakészített sörösüvegekre folydogáló vizet. Lepattintotta az üvegek tetejét, s amíg kitöltötte a sört, Kósára kapta a tekintetét.

-Te, Sándorom! Várjál csak egy kicsit! Eszembe jutott valami! Most, hogy visszagondolok ezekre az időkre, most jut eszembe, hogy nagyon sokáig ki se jelentkeztek a kerületünkből ezek a Ságiék. A postás jelentette be, illetve kérdezte, hogy mit tegyen, mert időnként nem tudja hova pakolni Ságiék leveleit. Ez pontosan a szülők érkezése előtt volt. Nem vette ki senki a leveleket a postaládából, és az ajánlott levelekért se jelentkezett senki. Mi azt hittük, hogy Franciaországban vannak. Majdnem ezzel egy időben tudtuk meg, hogy átköltöztek a Lágymányosi útra.

- Ezek szerint - mondta Kósa -, Ságiék csendben, angolosan távoztak. Azért nem jelentkeztek ki, hogy ne találjon rajuk ez a forradásos képű férfi. Ez, látod, már valami. S ha jól körül nézel a hivatalodban, nyomát fogod találni, hogy többször is érdeklődött Ságiék után valamilyen ürüggyel.

Guba elgondolkodva bólogatott. Felhívta a bejelentkezési osztályt. Az egyik tisztviselőnő nagyon jól emlékezett a férfirra, aki időnként Ságiék új lakcíme után érdeklődött.

- Jöjjön át az irodámba - mondta Guba, és letette a kagylót. Kósára nézett. - Na, mit szólsz? Lehet, hogy megtaláltuk a darab főszereplőjét?

Rövidesen egy hamis szóke, szemüveges nő lépett be az irodába. Guba bemutatta Kósa ezredest. Az asszony megilletődve pislogott a híres nyomozóra. Kósa megkérdezte:

- Vissza tud emlékezni arra a férfirra, akiről szó van?

- Igen. Ki ne emlékezne vissza arra a hatalmas forradásra az arcán - mondta az asszony olyan fontoskodó hangon, mintha máris a tévé kamerái előtt nyilatkozna. - Legalább háromszor beszéltem vele. Az első alkalommal nagyon megijedtem tőle, mert éppen bélyegeket számoltam, és egészen közel hajolt az ablakhoz. Amikor föl néztem rá, majdnem elkiáltottam magam az ijedségtől. Úgy emlékszem rá, mintha ma történt volna. Tetszik tudni, a homlokától egészen le a szája széléig az a csúnya forradás...

- Az arcának melyik oldalán? A jobb vagy a bal oldalán?

Az asszony gondolkozott egy pillanattig.

- Hát, itt volt a forradás, a jobb oldalon - mutatott a saját arcára.

- Jól van. Folytassa.

- Arra is jól emlékszem, hogy akadozva beszélt. Meg aztán halkán, mintha félt volna, hogy valaki meghallja, amit mond. Sági Kornélék új lakcíme után érdeklődött. Azt mondta, hogy erdélyi rokon. Hát persze hogy elhiszi az ember, amit mondanak. Most, ugye, pláne, hogy vannak ezek a zavargások. Mondtam

neki, jöjjön vissza máskor, mert még nem tudjuk, hova költöztek. Azt még hozzá kell tennem, hogy olyan furcsa volt az arckifejezése. Nem a forradás miatt. Amúgy.

- Mit akar ezzel mondani?

- Nem tudom. Olyan bambán nézett. Igen. Most, hogy visszagondolok rá, a szája is mindig nyitva volt... Mintha nem lett volna normális... Lehet, hogy a forradás miatt... Tessék mondani? Valami rosszat tett az az ember?

- Miért kérdezi?

- Nem tudom. Csúnya is volt - mondta az asszony elmerengve -, a tekintete olyan üres, de talán nem tetszik elhinni, inkább olyan jobbfajta embernek nézett ki. Mást nem tudok mondani. Őt tetszik gyanúsítani a Gellérthegy miatt?

- Nem, dehogyis - nyugtatta meg az asszonyt Kósa. - Milyen volt a hangja? Erdélyi tájszólással beszélt?

- Hát, hogy is mondjam. Tetszik tudni, olyan furcsán beszélt. Ezért mondtam az előbb, hogy mintha nem lett volna normális. Különb, én gyerekkoromban zongorázni tanultam, és jó a fülem. Észreveszem már a gödöllői tájszólást is. Erről a férfiről azonban meg nem tudnám mondani, hogy hova való. De hogy nem a bunkók közül való, akik úgy beszélnek, mintha a kapcájuk lenne az ember, az biztos. Ez egy, hogy is mondjam, nagyon különös ember volt.

- Ruhája?

- Szegényes. Azt észrevettem, hogy mindig piszkos ing volt rajta.

- Milyen színű a haja?

- Azt nem tudom. Mindig kalap volt a fején. Amikor utoljára láttam, már nem kérdezett semmit, csak nézett rám, azzal a furcsa tekintetével. Amikor bólintottam, hogy megvan az új cím, a két kezét örömeiben az arcához kapta, mint a gyerek, aki váratlan ajándékot kap.

Amikor az asszony kiment a parancsnoki irodából, Kósa az ablakhoz sétált. Kezdett hinni benne, hogy olyan nyomra talált, amit érdemes követni. Guba felé fordult. Nem gondolta komolyan, udvariasságból kérdezte meg:

- Megengeded, hogy telefonáljak?

Amíg Kósa egyik régi ismerősének a számát hívta, Guba újabb sörösüvegeket tett a vízcsap alá. Kósának szerencséje volt. Ismerőse bent volt az irodájában. Amikor bejelentkezett, azonnal megjelent előtte a szőrös majomarc, a hozzáillő erős testalkattal, érces hangjával.

- Mocskó Béla. Kivel beszélek?

- Szevasz - mondta Kósa, amikor megismerte Mocskó torokhangját. Régi ismerősök voltak. Mocskó. az ötvenes években rendőrnek készült, aztán irányt változtatott, és kommunista lelkesedése révén bekerült a Belügyminisztériumba, onnan Piros Lászlóékhoz Budára, majd a kémelhárítóknál kötött ki. Senki se sajnálta, hogy elment a rendőrségtől. Kiállhatatlan, kötekedő, tudálékos alaknak ismerték. Sokat nevettek a nevéen. Mocskosnak nevezték egymás között.

- Ki beszél? - kérdezte Mocskó. - Nem tud bemutatkozni?
- Fizetek egy láda sört, ha megmondod, kivel beszélsz - felelte magabiztosan Kósa.

- Na, akkor veheted elő a pénzedet, Sanyi – mondta rövid gondolkodás után a magyar kémelhárítás pápája. - Mi történt? Hogy jutottam az eszedbe?

Kósa meglepődött. Legalább 10 éve nem beszélt Mocskóval.

-Hogyan ismerted meg a hangomat ennyi év után?

- Hangazonosító készülék van az íróasztalomon. Amint megszólaltál, a készülék kijelezte a nevedet. - Durván felnevetett. - Ezzel a készülékkel nyerem a piát ládaszámra.

- Nem tudtam, hogy ilyen jó a humorérzéked, öreg. Hogy vagy? Mi van veled? Valahol azt hallottam, vezérőrnagyi rangod van.

- Na, és mit érek vele ebben a nagy szarban? - recsegte a készülékbe az elmúlt rendszer egyik leghűbb katonája. - Tudod, hogy mekkora szar van itt, öregem! Az osztályomról 24 ember közül 17-et kirúgtak már. Heten maradtunk. Ez a világ szégyene, ami itt folyik. Rugdosnak kifelé bennünket, mint szart a kutyaólból! Ez lett az elit osztályból! Amin annyit dolgoztam. Amit a múlt felépített, azt most ezek a szemetek lerombolják. Hogy mit tudsz, mit tanultál, mit tettél a múltban a haza asztalára, senkit sem érdekel. A kitüntetések szart érnek! A múltat szolgáltad, mehetsz a francba. Ez a demokrácia, hogy szakadna rájuk az ég! Ezt a kormányt, öregem, máglyán kellene elégetni.

Kósa jól emlékezett Mocskó Bélára, Véresszájú kommunistának ismerték. Mindig, mindenkit le akart gyilkolni, aki politikai vitában nem értett egyet vele. Beszéd közben állandóan az öklét rázta. Félték tőle. Már akkor, az iskolán, a barátok neveit jegyezte egy apró noteszba. A nevek mellé beírta, ki megbízható, ki nem. Gyűlölt mindenkit. Máglya rakás helyett összetehetné a két kezét, hogy még ott van a helyén.

Kósa, elfoglaltságára hivatkozva, nem akart személyesen találkozni vele, telefonon mondta el, miért hívta. Tudta, hogy a nyolcvanas évek elejétől vezette az kémelhárítási osztályt. Pillanatok alatt értékes felvilágosítást adhatna bármiről, ami e témához tartozik.

Mocskó tudott a gellérthegyi gyilkosságról. Nagy vonalakban elmesélte Kósa, a nyomozás eddigi eredményeit. Szeretné, mondta, ha utána nézne, hogy megfigyelés alatt tartja-e valamelyik elhárító szerv, a Halom utcai Hevesi villát. Ugyanis valaki időközönként megjelenik, és szemmel tartja a terepet.

Mocskó megígérte, hogy neki mindent megtesz, hiszen, biztos emlékszik rá, mindig jó barátok voltak. Őt különösen szerette, és nagyon sajnálja, hogy nem alakult ki szorosabb barátság közöttük. Most a feleségük is összejárhatna, milyen jó lenne. Együtt zsugázhatnának a régi haverokkal. Na, de ezt még helyre lehet hozni. A legrövidebb időn belül telefonálni fog ez üggyel kapcsolatban. Ha egyáltalán van ilyen dossziéjuk. Mi is a neve? Hevesi? Igen, igen. Addig is, adja át kézcsókját az édesanyjának, és a feleségének.

Kósa elmosolyogta magát. Még hogy jó barátok voltak! Mindig kerülte őt, mint elefánt a tábortüzet. Undorodott a majompofájától. Soha nem elegedett párbeszédbe vele. Most, hogy nem tudja, melyik égtáj felé táncoljon, hol keressen segítséget, régi ellenségeit legjobb barátainak kiáltja ki. Pont őt fogja megválasztani kártyapartnerének. Pont az ő kézcsókját fogja átadni az anyjának. Ki is dobná a lakásból. Megivott még egy üveg sort Gubával, gondolatai a forradásos képű körül gomolyogtak. Félretette az üres üveget, megkérdezte:

- Te, Pista. A Halom utcai szomszédok! Ők nem féltek ettől a férfitől? A villával szembeni fronton házak sora áll. Nekik is kellett tudniuk róla.

Guba nagyot szívott a cigarettája csücskéből.

- Senki fia nem jelentkezett a pasas miatt. Nekünk meg más dolgunk van, mint ezeket figyelgetni. Iszol még egy sört?

- Köszönöm, nem kérek. Hogy néz ki ez a Sági? Többször beszéltél vele?

- Csak egyszer. Elkapta az isten lábát, ne félj. Selyemöltönyt viselt. Csak néztem. Olyan jó hatvanas, tudod? Jóképű, magas termetű férfi. Te emlékszel az iskoláról a D. Kovács hadnagyra? Tudod, aki a kriminológiát tanította. Na, rá hasonlít. A felesége sokkal fiatalabb nála. Illetve, fiatalabb volt... Szegény asszony.

A Hevesi-palotával szemben régi, de jól karbantartott házak sorakoztak. Legtöbbje földszintes, csak az utca végén kezdtek emeletes villákat építeni. Fehérre, sárgára, téglavörösre festették őket. Az ablakokat virágok, többnyire muskátlik díszítették. A házak előtt fiatal akácfa, tövükben apró, dróthálóval bekerített virágágyak sorakoztak. Szép, jellegzetesen óbudai, békés utca.

Kósa becsöngetett a Hevesi birodalommal szemben lévő házba. Az udvarban kutya kezdett csaholni, aztán egy ötvenes kinézésű, kövér, szuszogó asszony lépett ki a ház mögül. Megfogózkodott a sötét esőcsatornába, s mielőtt folytatta volna az útját a kapuig, szemügre vette Kósát.

- Kit keres? - kérdezte szárazon.

- Bűnügyi rendőrség - válaszolta Kósa.

Az asszonynak csak az egyik lábán volt papucs, csoszogva húzta a lábát a betonjárdán a kapuig. Kezét a kilincsre tette, de nem nyitotta ki. Kósa szeme közé nézett:

- Azt mindenki mondhatja. Mi bizonyítja, hogy igazat mond?

Kósa előhúzta belső zsebéből az igazolványát, és szó nélkül az asszony orra elé tartotta. Kinyílt a kapu.

- Tessék - mondta az asszony. - Fáradjon be. Teccik tudni, jobb félni, mint megijedni. Annyian jönnek kéregetni meg gyűjteni mindenféle, hogy jobb, ha az ember ki se megy a kapuhoz.

Nagyokat szuszogva Kósa elé kacsázott, mutatta az utat a ház bejárata felé. A lehetetlenül kisméretű előszobából jobbra nyílt a konyha. Az asztal és a székek félretolva. A konyha közepén nagy vödör, tele piszkos vízzel, mellette felmosóröngy. Víztócsa csillogott a kövezeten. A nedves falakról a régi olajfesték

nagy darabokban levált, visszahajlott, minden pillanatban várni lehetett, hogy lezuhan. Mosogatólé szaga érződött a levegőben.

A nappalit, ahova az asszony betessékelte, régimódi vitrin, és szedett-vedett, egymáshoz nem illő bútorok töltötték meg. A falakon primitív festők primitív képei. Az egyetlen elfogadható művészi alkotás egy műanyag feszület volt, amit a bejárati ajtó fölé szegeztek.

Az asszony kihúzott az asztal alól egy bordó bársonnyal bevont széket, és helytel kínálta a főnyomozót. Szüntelenül törölgette kezét a piszkos kötényébe.

- Éppen a konyhát mostam föl, és valahol elhagytam a másik papucsomat - mondta nagyokat fújva Kósa felé. - Teccik ismerni azt a viccet, hogy Gorbacsov találkozik egy paraszttal, akinek csak a jobb lábán van cipő? Nem? Kérdi tőle Gorbacsov: na, mi van? Elvesztette a ballábas cipőjét? Fenét, mondja a paraszt, most találtam ezt a jobblábast. Tegnap mesélte valaki. Fogalmam sincs, hogy mi ebben a vicc. Na, mindjárt megkeresem a papucsomat. Mintha a spájzban hagytam volna el. Egy órára jön haza az uram, és a levest még föl se tettem, úgy elmaradtam a munkámmal. Jó, hogy teccett jönni, majd magára fogok hivatkozni. Mi járatban van, biztos úr, ha meg nem sértem?

Kósa kinézett az ablakon. Be lehetett látni a Hevesi villa teraszáig. A hatalmas vaskaputól jobbra és balra sűrűn ültetett, kétméteres sövény húzott falat a járda belső szegélye mellett. Az asszony felé fordult.

- Kik laknak itt szemben? Szép nagy házuk van.

Az asszony az ablakhoz csoszogott. Úgy nézett a palotára, mintha most vette volna észre először.

- Itt, ebben a villában teccik kérdezni? Franciák laknak, kérem. Ezt beszélnek a környéken. Én még nem beszéltem velük. Állítólag az illető, most már lehet úgy jó hetven éves, valamikor disszidens volt. Akkor, ugye, üldöztük őket, most meg tárt karokkal fogadják az ilyeneket. Így lesz az ellenségből barát, ugye. A fene se ismeri ki magát a politikában. Ezek is, ugye, nemrég jöttek vissza Franciaországból. Nehogy azt higgye biztos úr, hogy dolgozni jöttek, vagy az országot gyarapítani. Hogyne! Elölünk, eszik el majd a kenyeret ezek is. Ne mondja már, biztos úr, hogy becsületes az ilyen. Az uram is nagyon mérges rájuk. Azt mondja, hogy munkában nem lehet ilyen sok pénzt előteremteni.

Az asszony kissé kimerült a beszédétől. Belezöttyent az ablak elé helyezett karosszékbe. Az lehetett a kedvenc helye, onnan figyelhette a szemben lévő ház minden rezzenését.

- Mikor építették a házat?

- Hát, pontosan nem is tudom - válaszolta az asszony nagyot fújva az áttetsző függöny felé. - Ha maga látta volna azt a dimbes-dombos, gazonos vackot, ami itt volt! Három teljes hónapig gyalulták a földet, amíg ilyen egyenes nem lett. Hát, legalább húszan dolgoztak itt. Port ettünk reggelire, homokot meg ebédre. Iszik valamit, biztos úr? Van finom hazai pálinkánk. Gyöngyösről hozta az uram. Mi odavalósiak vagyunk.

- Köszönöm, nem kérek. Szépre sikerült a ház, az biztos.

- Teccik tudni - fenyegette meg a villát az ujjával az asszony –, még a fákat meg a bokrokat is Franciaországból hozták. Mert a mi fáink nem jók. Nekünk meg még rőzsére se jutott a télen. Állítólag aranyból vannak a vízcsapjaik! Hát, ki hallott már ilyet! Nem szégyellik magukat az ilyen népségek? Csak azt nem tudom, hogy miért kell ez a flancolás, hiszen soha senki fia nem jön hozzájuk vendégségbe, akinek a csapokat megmutatnák. Ezeket én is csak másodfülből hallottam. A kertészük, az is magyar disszidens, vagy disszidens magyar, már nem is tudom, hogy kell kimondani, ő mesél néha dolgokat az egyik szomszédunknak. Azoknak van egy gyerekük, azt tanítja franciára.

- Mikor épült föl a ház? - terelte helyes irányba a beszélgetést Kósa.

- Mikor is? Abban az évben költöztek be a Ságiék, amikor a mi Mártánk férjhez ment. Nyolcvanötben.

- Ki az a Sági?

Az asszony előrehajolt ültében, terebélyes mellét a hasa és a combja közé préselte. Suttogóra vette a szavát.

- Hát, az vette el feleségül a Hevesi lányt. Nem is tetszik tudni? A kis királykisasszonyt. Úgy lépkedett itt, mint egy mit tudom én micsoda. Az istenit neki! Látni se bírtam. Ha látta volna micsoda bundái voltak a kis kurvának. A férjem is mondta, biztos kurva volt Párizsban, vagy hol. Bokáig érő bundák! Szürke, fekete meg rókaszínű. Nekem meg vékonyka kis ballonkabát... Meg foltozott műbőr cipő. Meg lehet nézni! Bele van írva, hogy esős időben nem vehetem föl. Ez meg csak illegett-billegett az új holmikban. Járt a fara jobbra, balra.

Még halkabbra fogta a szót.

- Tudja, mit mondok magának, biztos úr? Ivott a nő. Biztos vagyok benne, hogy ivott. Sokszor láttam dülöngélve menni. Azon az egyenes, piros úton nem tudott rendesen menni. Támolygott! A férje vezette a karjánál fogva. Ezt még nem mondtam el senkinek. Csak maga tudja, meg az uram. Volt nekik egy Mercijük, aztán egy fehér BMW-jük. De néha taxival jöttek haza. Ilyenkor itt szálltak ki a ház előtt. Innen tudom, hogy ivott a nő.

- És még most is itt laknak ezek a Ságiék?

- Áh! - intett egyet az asszony, mintha darazsat hajtott volna el, az orra elől. - Már legalább két éve elköltöztek.

- Elköltöztek? Vajon miért?

Az asszony úgy nézett Kósára, mint aki nagyon sokat tud a kérdéssel kapcsolatban.

- Arról van szó, hogy idejárt egy férfi, akiről különböző mendemondák keringtek a levegőben. Nem hallott még róla? Nem? Akkor maga nem tud semmit. Tudniillik, hogy ennek a férfinak az arcán volt egy nagy forradás. Úgy meg volt repedve a feje, mint egy elejtett görögdinnye. Sokszor láttam itt kóvályogni. Igyon már valamit, rendőr úr, én is magával tartok.

- Nem, tényleg nem kérek.

- Én iszok egy kortyot, ha meg nem sértem. - Oda se nézett, hátranyúlt a festetlen komód felé, és nyakon ragadott egy címke nélküli borosüveget. Víziszta folyadékot töltött egy stampedliba. Kiitta az italt, aztán nagyot krákogott. - Azt beszélük - folytatta -, és én el is hiszem, hogy a nagyságos kisasszony elütötte az autójával ezt a pasast, és utána továbbhajtott. Maga tudja a legjobban, hogy ezért börtön jár még a gazdagoknak is. Csak azt nem tudom, hogy mikor fogják becsukni az ilyeneket. Mert ez mind kidumálja magát. Ezt beszéli mindenki, csak a kertészük tagadja. Ő azt mondja, hogy az asszony nem ismeri azt a férfit. Naná, hogy nem vallja be a kis kurva, hogy elgázolta!

- Le tudná írni ennek az illetőnek a külsejét?

- Le én! Magas, sovány férfi. Állandóan kalap volt a fején.

- Mikor látta utoljára?

- Már elég régen. Úgy másfél éve. Amióta elmentek a Ságiék, nem jött ide többet.

- Nem csavargóról van szó, aki lopni akart a villában?

- Á! Rabló nem ácsorog fényes nappal ott, ahova be akar törni. Szerintem ez az ember nem volt normális. Volt úgy, hogy egy fél óra hosszát is itt álldogált a sövény mögött, és várt. Meg magában beszélt. Állandóan tátogott a szája. De mindig szombaton vagy vasárnap jött ide.

- Maga szerint kire várt?

- A nagyságára!

- És senkinek se jutott az eszébe a szomszédok közül, hogy megkérdezze, mit akar?

- Ki törődik itt a más dolgával? Mindenkinek meg van a saját baja. De azt a kis nőcit jól vallassák ki, mert szerintem ő ütötte el a kalapost.

- Most már nemigen fog vallani az a kis nőci - mondta halkán Kósa.

- Na, ugye, maga is egy véleményen van velem. Ezek ilyenkor mindig tagadnak!

- Tagadni se fog. Tegnap éjjel meggyilkolták...

Amikor Kósa beért az irodájába, beszólt a titkárnőjének, hogy hozasson föl néhány sonkás szendvicset meg sört, és küldje be Csehi hadnagyot az irodájába.

A hirtelenszőke Csehi mosolyogva jelentkezett.

- Mit vigyorogsz? - kérdezte Kósa. - Ha megtudod, mit varrok a nyakadba, elmegy a kedved az élettől. Figyelj rám! Negyvennyolc óra áll a rendelkezésedre, hogy egy leánygyermeket ide állíts az íróasztalom elé.

Röviden elmesélte Bárdos barátjának a drámáját. Csehi arcáról eltűnt a mosoly.

- Tessék - mondta Kósa. - Itt van a szülők neve, telefonszáma. Jelentkezz náluk, kérjél fényképet és adatokat a kislányról! A legnagyobb diszkréciót kérem! Még itt a házban sem tudhatja meg senki, hogy mi a munkád! Nehogy az „erkölcsösökhöz” fordulj felvilágosításért! Menj el a Mátyás térre! A házszámra nem emlékszem, de a pék melletti házról van, szó. A földszinten lakik Gere

László. Mondd meg neki, én küldtelek, és kérem, adja át neked az összes Budapesten és Bécsben működő pornóstúdió listáját. Utána azonnal bevonulsz.

- Ki ez a Gere?

- Régi ismerősöm. Nyugati specializált újságok pornósztárja volt néhány évvel ezelőtt. Nekem sokat köszönhet. Nyomra vezethet bennünket. Közben szólj be Kasainak és Lajtnak, hogy jöjjenek be az irodámba. Na, indulás!

A két nyomozó rövidesen jelentkezett. Először Lajta jelentett: senki nem látta, nem emlékszik az asszonyra a Gellérthegyen. Sem a taxisok, sem mások. Sötétedés után mehetett a szoborhoz. Állítólag éjjel tizenegy órakor már senki se volt a környéken. Meg aztán azt a rövid távolságot, az autótól a lejárat lépcsőig, észrevétlenül is megtehetette. Az asszony is, a férfi is.

Kósa elővett egy cukorkát a zsebéből.

- Senki se telefonált?

- De igen - válaszolta Karsai. - A műszakiaktól telefonáltak, hogy semmi különöset nem találtak sem a tett színhelyén, sem a BMW-ben. Az asszony, és egy férfi ujjlenyomatán kívül, ami valószínű a férjéé lehet, mert tele van vele a kocsi, semmit sem találtak.

- Más valami?

- A Sági-lakás elé állított rendőr egyike telefonált, hogy egy férfi mindenáron be akart menni a lakásba.

- Ki volt az? - kérdezte Kósa, és felállt ültéből.

- Az öreg Hevesi. Azt mondta, övé a lakás, és joga van bemenni. Senki nem tartóztathatja föl. Persze nem engedték be.

- Nocsak! - kiáltotta Kósa. - Az azonosításra nem volt ideje eljönni, de oda el tudott menni. Lajta! Menj el érte, és hozd ide azonnal. Egy fél órán belül legyetek itt. Meg kell néznie a tetemet. Ha nem akar jönni, ijesszél rá! Karhatalommal fogjuk előállítani.

Amikor Lajta elviharzott, Kósa a százados felé fordult.

- Mit intéztél?

Karsai elmesélte, hogy nyolc lövő egyletnek telefonált, de senki sem ismer olyan lövészt, aki maga készítené a lövedékeket. Az egyik edző már hallott ilyenről, de nem itthon, Magyarországon, hanem Kubában és Csehszlovákiában. Azért lehet jobb a sajátkészítésű lövedék, mert ha jól van kiöntve az anyag, akkor egyenletesebb lehet a lövedék szórása. Pontosabbak a találatok. A gyári készítésűnél olyant kap, amelyet kap. Ezt mondta az edző.

- Ezt jól megmagyaráztad. Szóval a szakmabeliek sem ismernek ilyen lövőt nálunk?

- Nem. Őt percig se maradna titokban, ha ilyen valaki lenne Magyarországon.

- Jól van. Figyelj rám. Lehet, hogy van egy nyom, amin elindulhatunk.

Elmesélte, amit Guba Pétertől, a hamisszöge hivatalnoktól, és a gyöngyösi asszonytól hallott.

- Gondolja, főnök, hogy gázolás miatt megölnek egy asszonyt? - kérdezte Karsai.

- Nem gondolok semmit. Nem tudom. Ha engem elgázolnak, és darabokra törik a fejemet, talán nem lesz belőlem gyilkos. De ha a gyerekeimet is elgázolták velem együtt, érted, mit akarok mondani, vagy a feleségemet is, aki meg is halt, a kép egészen másként fest. Na, persze ezek csak okoskodások, semmi alapjuk nincs. Lehet, hogy egészen másról van szó. A meg nem fejtett, és lélektanilag a legfontosabb kérdésre azonban még mindig nem tudunk elfogadható választ kapni, vagy adni: miért kutat utánuk ez az alak, s ha megtalálta őket, miért nem fedí fel magát? Menj ki a Lágymányosi úti házba, kérd el a biztosító rendőröktől a bejárónő címét, és telefonáld meg nekem. Ezután mindenkit kérdezz ki újra a házban: látták-e ezt a férfit a ház előtt. Ha igen, akkor nagyon gyorsan meg kell találnunk, mielőtt még más tragédia is bekövetkezne.

- Milyen tragédia?

- Nem tudom - válaszolta Kósa. - De ha bosszúról van szó, meg kell védenünk az egész családot. Az apát, anyát, a férjet. A legrövidebb időn belül meg kell találnunk a forradásos képű alakot.

Folytatása következik.